

Arrest

**nr.87 702 van 17 september 2012
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 9 juli 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 12 juni 2012, houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag, aan verzoeker ter kennis gebracht op diezelfde dag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 augustus 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat F. VAN LANDUYT en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker diende op 24 november 2010 een asielaanvraag in bij de bevoegde autoriteiten als niet-begeleide minderjarige.

Op 27 januari 2012 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen de beslissing waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd. Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad), die bij arrest nr. 78 447 van 29 maart 2012 het beroep van verzoeker verwierp en hem eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus weigerde.

Op 24 april 2012 nam de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies)

Op 8 juni 2012 diende verzoeker een tweede asielaanvraag in.

Op 12 juni 2012 werd hij gehoord nopens de aan deze tweede asielaanvraag ten grondslag liggende motieven.

Eveneens op 12 juni 2012 nam de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater).

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 September 2006;

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten J. N. (...)

geboren te C. (...) op (in) (...)1990

en van nationaliteit te zijn ; Afghanistan

die een asielaanvraag heeft ingediend op 08.06.2012

Overwegende dat betrokkene op 24.11.2010 een eerste asielaanvraag indiende; door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen (CGVS) op 27.01.2012 een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming' werd genomen omdat er geen geloof werd gehecht aan zijn asielrelaas; betrokkene tegen deze beslissing beroep aantekende bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV); de RVV op 02.04.2012 een arrest velde waarbij de beslissing van het CGVS werd bevestigd; betrokkene op 08.06.2012 een tweede asielaanvraag indiende; betrokkene de taskara van zijn vader aanbrengt van zijn vader om aan te tonen dat zijn vader afkomstig is van C(...); dit document enkel informatie bevat over de herkomst van zijn vader; dit document geen informatie bevat over betrokkenes recent verblijf in C(...) voor zijn verblijf naar België; betrokkene eveneens een document van het districtshuis en het dorpsshoofd (+ vertaling) aanbrengt om zijn herkomst te staven; deze documenten een duidelijk gesolliciteerd karakter vertonen; de door betrokkene voorgelegde documenten niet van die aard zijn dat ze de conclusies van het CGVS en de RVV betreffende zijn vorige asielprocedure kunnen weerleggen; de enveloppe die betrokkene aanbrengt enkel aantoon dat hij post heeft ontvangen; betrokkene verklaart dat hij afkomstig is uit een regio die onder de subsidiaire bescherming moet vallen; het CGVS en de RVV geen geloof hechten aan zijn beweerde afkomst uit C(...); betrokkene geen elementen heeft aangebracht die de appreciatie van het CGVS en de RVV hieromtrent kunnen wijzigen; betrokkene verklaart dat de tolk hem op het CGVS niet zo goed heeft begrepen; betrokkene deze blote bewering op geen enkele wijze kan hardmaken; betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten, Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene al op 24.04.2012 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 7 (zeven) dagen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker uiteen wat volgt:

“Dat de wetgeving m.b.t. de motivering er strekt toe de formele motivering als een substantiële vormvereiste op te leggen. Dat de wetgever duidelijk de bedoeling had om de formele motivering als een substantieel vormvoorschrift op te leggen, zonder mogelijkheid deze motiveringsvereiste vervangen te zien door deze of gene motivering die de rechtsonderhorige wel op één of andere wijze bekend zou zijn.

*Dat ook het vereiste van motivering, zoals omschreven in andere bronnen van het recht is geschonden (LAMBRECHTS, W., *Geschillen van bestuur*, Kluwer, Antwerpen, 1988, p. 69-70, en verwijzingen). Dat ook hier betreft het een substantiële vormvereiste (R.v.St, nr. 31.882, dd. 1 februari 1989).*

Dat de beslissing zelf niet voldoet aan de motiveringsvereiste omschreven in de formele motiveringswet en in andere rechtsbronnen (Arbeidshof Gent, 14 december 1994, R.W., 1995-96, 49). Dat de formele motiveringswet niet alléén een waarborg voor de burger die alzo vermag duidelijk kennis te nemen van al de elementen welke aan de basis liggen van de beslissing en van de draagwijdte ervan is (RvSt, N.V. Hoeve, nr. 45.623, dd. 30 december 1993; RvSt, Smets-Jet, nr. 41.884, 4 februari 1993, A.P.M. 1993, 43; RvSt, Scheire, 40.739, 13 oktober 1992; en RvSt. Verschaffel, m. 40.389, 10 november 1992; LAGASSE, D., 'La loi du 29 juillet 1991 relative a la motivation formelle des actes administratives', J.T., 1991, 737; cfr. Verslag, Senaat, (bijzondere zitting 1988) 1990-91, nr. 215/3, 16) maar ook een waarborg voor de goede werking van het gerechtelijk apparaat is (RvSt., A.S.B.L. Environment et Patrimoine écusinoir, nr. 44.847, dd. 9 november 1993; RvSt., N.V. Hoeve, nr. 45.623, dd. 30 december 1993; LAGASSE, D., 'La loi du 29 juillet 1991 relative a la motivation formelle des actes administratives', J.T., 1991, 737; Advies RvSt. dd. 21 oktober 1987, Senaat, (bijzondere zitting 1988) 1990-91, nr. 215/2, 6; RvSt., Damilot, 41.281, 4 december 1992, Cfr. RvSt, Warnants, nr. 21.635, 3 december 1981).

*Dat het Internationaal verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juni 1951 en goedgekeurd bij Wet van 31 januari 1953, en het Protocol van New-York van 31 januari 1967 betreffende de Status van Vluchtelingen, goedgekeurd bij wet van 27 februari 1967, een internationaal instrument met humanitaire doelstellingen is, hetgeen een soepele interpretatie en evenwichtige verdeling van de bewijslast vergt (BOSSUYT, M., "De vluchtelingdefinitie uit het Verdrag van Genève" in *Binnen en buiten. Vluchtelingen op zoek naar recht. Tegenspraak Cahiers nr. 7.* Kluwer, Antwerpen, 1988, p. 29).*

Dat de nieuwe stukken van mijn verzoeker niet alleen relevant zijn, maar tevens aantonen dat zijn asielse status geloofwaardig is. Dat de taskara van zijn vader duidelijk zijn geografische afkomst aantoonde. Dat tevens de verklaring van het districtshoofd geloofwaardig is, nu het door een officiële instantie uitgaat. Dat het feit dat mijn verzoeker dergelijke verklaring gevraagd geeft, geenszins tot de conclusie moet leiden dat het geschreven is om hem ter wille te zijn. Het feit dat het een officiële instantie is, maakt dat er geen bedenkingen moeten gemaakt worden omtrent het waarheidsgehalte.”

Luidens artikel 39/69, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet) moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een “uiteenzetting van feiten en middelen” bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590, RvS 4 mei 2004, nr. 130.972, RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Verzoeker maakt nergens melding van welke bepaling van het Vluchtelingenverdrag van Genève van 28 juli 1951 de bestreden beslissing een schending zou inhouden. De Raad is geenszins verplicht om alle artikelen van dit Verdrag na te gaan teneinde zich er van te vergewissen van welke bepaling verzoeker nu precies de schending aanvoert. Dit middelenonderdeel is derhalve geen middel in de zin van het voornoemde artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet en is om die reden onontvankelijk.

De in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de

beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164 171; RvS 27 juni 2007, nr. 172 821).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag wordt besloten.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name naar artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet en naar het feit dat verzoeker omtrent de eerste asielaanvraag van zowel het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen, als van de Raad een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus kreeg, dat verzoeker de taskara van zijn vader aanbrengt om aan te tonen dat zijn vader afkomstig is van C.(...), waarbij wordt opgemerkt dat dit document enkel informatie bevat over de herkomst van zijn vader en dat dit document geen informatie bevat over verzoekers recent verblijf in C.(...) voor zijn komst naar België; dat verzoeker eveneens een document van het districtshuis en het dorpshoofd (+ vertaling) aanbrengt om zijn herkomst te staven, waarbij wordt opmerkt dat deze documenten een duidelijk gesolliciteerd karakter vertonen en niet van die aard zijn dat ze de conclusies van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen en de Raad betreffende zijn vorige asielprocédure kunnen weerleggen; dat de enveloppe die verzoeker aanbrengt enkel aantoonst dat hij post heeft ontvangen; dat verzoeker verklaart afkomstig te zijn uit een regio die onder de subsidiaire bescherming moet vallen, waarbij wordt opgemerkt dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen en de Raad geen geloof hechten aan zijn beweerde afkomst uit C.(...) en dat verzoeker geen elementen heeft aangebracht die de appreciatie van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen en de Raad hieromtrent kunnen wijzigen; dat verzoeker verklaart dat de tolk hem op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen niet zo goed heeft begrepen, waarbij wordt opgemerkt dat verzoeker deze blote bewering op geen enkele wijze kan hard maken. De gemachtigde van de staatssecretaris besluit dat verzoeker bij tweede asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocédure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980.

Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het normdoel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het normdoel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Verzoeker bekritiseert de bestreden beslissing en lijkt in zijn middel aan te geven dat de motivering van de bestreden beslissing echter niet afdoende en draagkrachtig is.

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan het toepasselijke wetsartikel.

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

Uit de hierboven weergegeven bewoordingen van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet kan worden afgeleid dat de gegevens die in het raam van een meervoudige asielaanvraag worden voorgelegd:

- nieuw moeten zijn, *i.e.* niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag;
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen;
- relevant moeten zijn, *i.e.* ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet;
- cumulatief aanwezig moeten zijn.

De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris beperkt zich in het kader van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.
- indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Nadruk dient te worden gelegd op het feit dat deze nieuwe gegevens betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (RvS 13 april 2005, nr. 143.020; RvS 13 april 2005, nr. 143.021). Het begrip *“nieuwe gegevens”* heeft bijgevolg niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610).

Verzoeker kan niet worden gevolgd in zijn betoog dat de nieuwe stukken die hij voorbrengt, aantonen dat zijn asielrelaas geloofwaardig is.

De Raad stelt vast dat verzoeker in beroep de vaststelling van de gemachtigde van de staatssecretaris dat de taskara van zijn vader enkel informatie bevat over de herkomst van zijn vader en dat dit document geen informatie bevat over het laatste verblijf van verzoeker voor zijn komst naar België, niet weerlegt. Het is niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om te oordelen dat een taskara die aan zijn vader toebehoort enkel informatie bevat betreffende de herkomst van zijn vader en geenszins toelaat te besluiten welk het recent verblijf van verzoeker was. Aldus toont verzoeker niet aan dat dit motief niet afdoende is.

Evenmin weerlegt verzoeker de gevolgtrekking dat het voorgelegde document van het districtshuis en het dorpshoofd, met name dat ze niet van die aard zijn dat ze de conclusies van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen en de Raad betreffende zijn eerste asielprocedure kunnen weerleggen en dat ze een gesolliciteerd karakter hebben. Het komt immers toe aan de verwerende partij om in toepassing van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet om na te gaan of de nieuw aangebrachte elementen nieuw moeten zijn, *i.e.* niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het

kader van een eerdere asielaanvraag, relevant zijn en betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen. Verzoeker betwist niet dat het gesolliciteerde documenten betreft doch stelt dat ze wel uitgaan van officiële instanties zodat er geen bedenkingen moeten worden gemaakt omtrent het waarheidsgehalte van de verklaringen. Vooreerst merkt de Raad op dat het niet kennelijk onredelijk is van de verwerende partij om aan documenten die geschreven zijn op vraag verzoeker, zelfs al gaan ze uit van een officiële instantie, slechts een geringe bewijswaarde toe te kennen. Nazicht van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen toont aan dat verzoeker niet alleen tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd doch ook geen geloofwaardig asielaanvraag naar voor heeft gebracht en dat er zowel getwijfeld wordt aan verzoekers herkomst als aan zijn recent verblijf in Afghanistan. Om bewijskrachtig te zijn, dienen documenten te kaderen in een geloofwaardig relaas, hetgeen *in casu* geenszins het geval is. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de voorgelegde documenten de beslissing van de commissaris-generaal kunnen ombuigen.

De bestreden beslissing steunt op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de motiveringsplicht geschonden is.

Het eerste middel is, voor zover niet onontvankelijk, ongegrond.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/4 en 57/6 van de vreemdelingenwet en van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 en van het beginsel van behoorlijk bestuur.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker uiteen wat volgt:

“Ten onrechte stelt men het CGVS dat er geen subsidiaire beschermingsstatus dient toegekend te worden.

Verzoeker legde wel degelijk coherente verklaringen af en bracht ter staving van zijn relaas een aantal documenten bij die zijn afkomst uit Afghanistan, meer bepaald een gevaarlijke problematische regio, aantonen. In casu kan worden aangenomen dat verzoeker niet op voldoende bescherming kan rekenen van de overheid, zodat er in zijnen hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat wanneer hij naar Afghanistan terugkeert hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van art. 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker kan niet veilig terugkeren naar zijn land van herkomst. Compleet ten onrechte, heeft het CGVS geoordeeld dat in casu de veiligheids situatie in de stad Kaboel moet worden beoordeeld, gelet op het feit dat de moeder en oom van verzoeker momenteel in Kaboel gevestigd zijn.

Het CGVS gaat er compleet aan voorbij dat de oom, waarvan sprake, niet eens de oom van verzoeker is en dat zulks duidelijk uit het interview is kunnen blijken. Tijdens de interviews is duidelijk gebleken dat de "oom" geen echte oom is en dat het niet duidelijk is wat de verwantschap is. Het feit dat zijn moeder inderdaad tijdelijk bij verwanten in Kaboel verblijft, betekent echter geenszins dat het CGVS er van mag uitgaan dat ook verzoeker zich in Kaboel kan vestigen. Zijn moeder verblijft slechts tijdelijk in Kaboel. Verzoeker meent in Kaboel allerminst in veiligheid te kunnen verblijven en heeft deze vrees zeer aannemelijk gemaakt tijdens de twee interviews. Verzoeker heeft dan ook absoluut niets dat hem meer bindt met Kaboel, dan Afghanen uit zijn regio, die terecht wei degelijk de subsidiaire beschermingsstatus hebben verkregen en niet zijn afgewimpeld met het argument dat het in andere regio's van het land, zoals Kaboel, op dit ogenblik niet onveilig zou zijn. Integendeel, verzoeker weet heel zeker dat hij aldaar niet veilig zal kunnen zijn.

Het is ten onrechte dat het CGVS de situatie uit Kaboel heeft beoordeeld, terwijl het werkelijk vaststaat dat verzoeker afkomstig is en zijn belangen heeft in een regio waarvan algemeen geweten is dat de veiligheids situatie problematisch is. De houding van het CGVS is niet correct. Het CGVS heeft haar beslissing niet afdoende gemotiveerd en minstens onzorgvuldig genomen door te stellen dat verzoeker zich wel in alle veiligheid in Kaboel zou kunnen vestigen. Verzoeker heeft het recht dat zijn asielaanvraag individueel en afzonderlijk wordt beoordeeld en het is ontoelaatbaar dat het CGVS, zonder rekening te houden met de persoonlijke situatie en het persoonlijk gevaar dat verzoeker ook in NANGARHAR dreigt te overkomen, zich er vanaf maakt door te stellen dat de situatie in Kaboel niet van dien aard is dat deze voor burgers een reëel risico uitmaakt op schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker loopt het risico om in Nangarhar tevens het slachtoffer te worden van een onmenselijke en ontferende behandeling in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet, daar hij in voortdurende angst zal dienen te leven dat hetgeen hem overkomen is, zich zou herhalen. Minstens

dient, in overeenstemming met artikel 48/4 § 2, b van de Vreemdelingenwet de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker te worden toegekend.

Dit maakt dat hij gevaar loopt voor verdere vervolging. Dergelijke categorie verdient volgens het UNHCR verdere bescherming :

"Traditional practices in Afghanistan, including forced and early marriage, honour killings, detention for behaviour not formally criminalised under national law, and blood feuds, impact both men and women though the latter are disproportionately affected. Women without effective male or family-support and single women of marriageable age are uncommon in Afghanistan, and continue to be viewed with some suspicion. They face a high risk of being married off by their families against their will. Single women are likely to be ostracized by the Afghan community or fall prey to malicious gossip which could destroy their reputation and social status. This exposes them to an increased risk of abuse, threats, harassment and intimidation by Afghan men, including risk of being kidnapped, sexually abused and raped. In the majority of these cases, the Government is not in a position to effectively protect women. "

Daarnaast adviseert het UNHCR subsidiaire bescherming aan Afghanen op basis van de situatie in het land :

"In the context of Afghanistan, UNHCR advocates that where an individual case is found not eligible for refugee status, eligibility for a complementary form of protection, or in the case of UNHCR adjudication, the extended refugee definition, should be considered for persons originating from areas where any one or more of the following features have been reported or recently observed:

- *intensified counterinsurgency activities, including aerial bombings, by ISAF/NATO, which have escalated into open warfare in the south, southeast and eastern provinces;*
- *indiscriminate attacks by anti-Government elements, through, inter alia, the consistent use of indiscriminate types of warfare (IED on the roads, missile attacks, bombs, and suicide bomb attacks) including attacks on "soft targets" such as schools, teachers, and religious figures;*
- *acts of intimidation, involving arbitrary killings, abductions and other threats to life, security and liberty, by anti-Government elements and by regional warlords, militia commanders and criminal groups; and*

» illegal land occupation and confiscation with limited possibilities for redress. "

In haar rapport stelt ANSO dat er nog steeds vaak voorkomende en ernstige incidenten zijn.

"Monday, June 20 - According to local officials, governor of Badakhshan province escaped Taliban but his guard was injured during the incident.

Badakhshan province is located some 315 km northeast of capital Kabul.

According to Abdul Marouf provincial administration spokesman, the incident took place when Dr. Shah Waliullah governor of Badakhshan province was visiting Wardoj district. A group of armed insurgents ambushed with the associates of the governor at around 11:00 am local time today.

At least one policeman was injured during the clashes, Marouf further added.

The gun battle between Afghan security forces and armed insurgents lasted more than an hour and at least one armed insurgent was killed and another was during the clashes. Afghan security forces also detained one armed insurgent

Taliban militants yet to make comments about today's incident.

The wave of insurgency have increased all over Afghanistan as Taliban announced their summer offensive against the Afghan and foreign forces this year. The Taliban-led Insurgency has claimed the lives of several officials."

Er zijn dus voldoende rapporten die aantonen dat de streek, waar mijn verzoeker afkomstig is, gevaarlijk is."

De Raad stelt vast dat verzoeker nalaat aan te geven welk beginsel van behoorlijk bestuur hij geschonden acht. Het is niet aan de Raad dit te specificeren (RvS 22 november 2005, nr.151.540). Opnieuw maakt verzoeker geen melding van welke bepaling van en de wijze waarop het Vluchtelingenverdrag van Genève van 28 juli 1951 zou zijn geschonden door de bestreden beslissing. Bij gebrek aan melding van welk beginsel van behoorlijk bestuur en van welke bepaling van de Vluchtelingenconventie zouden zijn geschonden door de bestreden beslissing, is dit middelenonderdeel derhalve geen middel in de zin van het voornoemde artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet en is het onontvankelijk.

Wat betreft de aangevoerde schending van de artikelen 48/4 en 57/6 van de vreemdelingenwet, met name de voorwaarden waaraan een asielzoeker moet voldoen om te kunnen genieten van de subsidiaire beschermingsstatus en de bevoegdheid van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, volstaat het te herhalen dat de bestreden beslissing een weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}) is en dat deze beslissing werd genomen op grond van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. Zoals hierboven bij de bespreking van het eerste

middel reeds werd gesteld, beperkt de bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris zich in het kader van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. Verzoeker kan zich niet dienstig beroepen op de voormelde artikelen nu de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus tot de bevoegdheid behoort van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ingevolge een onderzoek ten gronde, terwijl *in casu* de asielaanvraag niet in overweging werd genomen door de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris wegens gebrek aan nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet, wat betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt onderworpen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Bovendien uit verzoeker wederom kritiek op de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, welke reeds het voorwerp heeft uitgemaakt van een beroep bij de Raad en waarbij de Raad het beroep heeft verworpen. Deze kritiek die geenszins betrekking heeft op de bestreden beslissing, kan dan ook niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Het tweede middel is, voor zover niet onontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien september tweeduizend en twaalf door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU